

Idylle.

dat haar naïef gevoel moest duidelijk maken, de geschiedenis verteld. Ik heb dien dag een boel geloop gehad vóór zij weêr de gewone was en weêr geloofde, dat hij niet uit ontrouw had gehandeld of met een ander was gegaan, maar dat het noodig was geweest en dat die boodschap niet had kunnen wachten tot over zooveel maanden. Ik heb een halven dag voor postillon d'amour gespeeld en heb dan weêr met hem en dan met haar gesproken, tot alles in het reine was. En daarna is hun omgang door niets meer gestoord en alles is weêr zonder strubbeling gegaan tot aan het einde. Maar na die uren is een groote vriendschap voor me in haar op-gebloeid, waardoor zij me in haar vertrouwen nam en raad vroeg in de kleinigheden, die door den nauw-gegrensden omtrek van haar leven, groot-moeilijke zorgelijkheden werden. Het waren meestal kwesties waarin hij betrokken was, bezorgdheden om zijn onvoorzichtig doen of angst, dat hij zich niet genoeg in acht zou nemen en redeneeringen, dat hij toch op moest passen voor andere vrouwen, die zij zeker wist, dat alles deden, dat hij verliefd op ze zou worden en dergelijke meer. Dan plaagde ik haar altijd met dien dag, dat zij uit jaloezie was ziek geworden en vertelde haar de ergste verhalen, dat hij nu met een ander, veel jonger meisje uit vrijen ging en dat hij me gevraagd had nooit één woord er van te zeggen. Maar zij begreep wel, dat ik gekheid maakte en werd nooit boos. Integendeel sprak zij er heel graag over en was er trotsch op, dat ieder wist, dat zij de eenige was van wie hij hield. Met hem was het iets anders. Ik wist wel, dat hij een groote vriendschap voor me was gaan voelen, maar hij deed toch nooit zoo vertrouwelijk met me als zij. Wanneer ik wel eens iets over zijn geliefde zeide, glimlachte hij even maar ging er niet op door, alsof hij zich geneerde en het als een kinderachtigheid van haar beschouwde, waaraan hij toegaf, omdat zij het prettig vond en alsof hij bang was voor het spotten van zijn kameraden, met wie hij op dezelfde zaal en op de werk-plaats verkeerde.

En weêr gingen er jaren ongestoord en in eenzelfde volgen van wisselingen heen. Maar

elk jaar, wanneer ik naar hun samen-uitgaan keek, zag ik hun ouder-woorden in zijn langzaam, strammer schuivel-stappen en in zijn dieper nog voorover-steunen op zijn stok naast haar nog verder in-gekleinde gaan en in het sneller beve-schudden van haar meer-gerimpeld hoofdje, terwijl zij moeilijker weêr als den laatsten keer, zijn loopen bij kon houden. Zij echter zagen niet hun langzaam minder-slijten en voelden niet het moeilijk-zwakken van hun lichaam door hun ouder-woorden, maar bleven steeds dezelfde voor elkaâr.

* * *

Verleden zomer is hij ziek geworden. Eerst dacht ik, dat hij na een dag of wat wel weêr zou beter zijn. Maar hij werd erger en ik moest hem over laten brengen naar de zieken-zaal. Veel goeds zag ik er niet in en ik vreesde, dat hij er niet van op zou komen. Ik had het haar verteld, dat hij verpleegd moest worden op de zieken-zaal en heb voorzichtig door mijn spreken laten twifelen, dat ik zijn toestand niet zoo gunstig vond. Trouw elken ochtend, als ik bij hem was geweest, ging ik haar zeggen, hoe het met hem was. Dan, als mijn waarschuwend berichten haar liet voelen, dat hij erger werd, keek zij me met zulk een smekend doffen in haar arme, oude oogen aan, dat ik begreep, dat zij niet dorst te vragen wat zij wist, dat in het armen-huis verboden was. De mannen en de vrouwen namelijk, mogen nooit op elkanders zalen komen en moeten streng gescheiden blijven. En zij verlangde zoo om hem te zien!

Toen ben ik naar den directeur gegaan om gedaan te krijgen, dat er voor haar een uitzondering gemaakt zou worden. Eerst weigerde hij om het reglement, maar ik heb volgehouden en geredeneerd, ik heb de geschiedenis en het leven van die twee verteld en heb zoo lang gewerkt, dat hij eindelijk toestemming heeft gegeven, dat zij alle dagen naar de zieken-zaal mocht komen en er mocht blijven tot de bel zou luiden, dat ieder naar zijn zaal moest gaan.

Nu zat zij alle dagen aan zijn bed in plaats van in den tuin en voelde zich gelukkig, dat zij niet meer van hem gescheiden werd